

Megjelenik évente
tízszor.

„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki
békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt
mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened.” Ésaías 52, 7.

IX. évfolyam
2 szám.

„Mindenkinek mondom: Vigyázzatok!...“

Jenik Gy.

TARTALOM:

Mindenkinek mondom Vigyázzatok.	9
Érkölcsei tisztaság	11
Fontos tudnivalók a kon- ferenciáinkról.	12
A magyar Unió lezámoló ülése	13
Gyülekezeti hírek.	14
Halálozás.	16

Krisztus Urunknak fenti szavai Isten gyermekei számára minden időben fontosak voltak. Nagyon jól tudták, hogy keresztényi élet állandó lelki ébrenlétet és józanságot igényel, ha meg akarnak állni minden nehézségek közepette.

De ha Üdvözítőnknek ezen szavai fontosak voltak az elmúlt idők keresztényei részére, úgy sokkal fontosabbak Isten utolsó népe számára. Ma már e felszólítás: „Vigyázzatok!” sokkal időszerűbb. Krisztus másodsor készül eljönni! A napról napra sűrűbben teljesedésbe menő jelek erre a nagy eseményre utalnak. Ezt Isten gyermekeinek fel kell ismerniök. Tudniök kell, hogy szabadulásuk órája már nincs messze. S ezen nagy eseményt illetőleg mondotta Üdvözítőnk hangsúllyal: „... Mindenkinek mondom: Vigyázzatok!”, Márk 13, 37. De mire kell napjainkban a kereszténynek különösen vigyáznia? „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a háznak Ura, este-e vagy éjfélkor vagy kakasszókor reggel!” Márk 13, 35. 36.

Sátán tudja, hogy kevés ideje van, ezért mindent megtesz, hogy ha lehet még a választottakat is elhitesse. Ő vigyázz, s abban a pillanatban, mikor te nem vigyázol, ő közbelép és elhíttet téged. Isten minden gyermekével megkísérel Sátán mindent, hogy az igazságtól elvonja. Eszközei sokfélék. A próbák, a nehézségek idejében különösen ostromolja a keresztényt, ígér neki jólétet, egyszóval mindent, ha felhagy a hitével. S ha minden igyekezete dacára sem ér el eredményt, úgy utolsó és legeredményesebb eszközehez fordul. S ez az, hogy a keresztény értelmét igyekszik birtokába venni a különböző emberi okoskodások által. S ekkor a figyelmeztetés: „Vigyázzatok!” különösen fontos. Ezt hangsúlyozza Péter apostol is: „Ti azért szerettem előre tudván ezt (hogy Sátán különböző tévtanokat akar elhinteni,) őrizkedjétek, hogy az Istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségetekből ki ne essetek.” (II. Péter 3, 17.) A mi erősségünk Isten ígéje, ettől akar Sátán elcsalogatni minket. Ezt nem érheti el azzal, hogy bemutatja magát úgy amint van, hanem az igazsággal jön, az igazságot mutatja be látszólag, magát mint „jobb keresztényt” állítja be példaképül csak azért, hogy tévtanok, emberi okoskodások által a keresztényt elbuktassa, mert hiszen nagyon jól tudja, hogy kevés ideje van.

Krisztus szenvedései

az emberiség megváltásáért című traktátunkat hat darab képpel egészítettük ki; az ára ennek dacára is a régi maradt. Aki még nem rendelkezik White testvérnő ezen értékes dolgozatával, igyekezzen azt beszerezni a maga számára.

Ára: 60 fillér.

Területi konferenciák: Bpsten, márc. 24—27; Miskolcon, márc. 31-től ápr. 3-ig.

Hogy Sátán milyen úton-módon akar bennünket értelmének okoskodásai által az igazságtól, a saját erősségünktől, a sziklától eltávolítani, azt egy néhány példa által világosabban láthatjuk.

Hogyan munkálkodik Sátán az emberi értelmén keresztül?

Amidőn Isten az első emberpárt az Éden kertjébe helyezte, tudta Lucifer, hogy minden tudását latba kell vetnie, hogy az embert elbuktsassa. Ezért rögtön a legnagyobb fegyverével, az *emberi értelem okoskodásaival* fogott tervének keresztülviteléhez. Felkereste Évát és a médium által egy, Éva előtt világos hazugságot helyezett be kérdésébe: „Csakugyan azt mondotta Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?” I. Móz. 3, 1. Ezt Isten nem mondotta, amint Éva meg is felelt erre. Azonban ezen kérdés által Éva gondolkodását helytelen irányba terelte. A „csakugyan” szó Évát gondolkodásra készítette. „Csakugyan azt mondta Isten, hogy a jó és gonosz tudás fájának gyümölcséből nem ehetünk? Ez hihetetlen, hiszen oly szép gyümölcssei vannak! Én valószínűleg nem jól értettem! Vagy ha jól értettem, úgy Isten nem így gondolta!”-okoskodott Éva. S a sok kigondolásnak az lett a következménye, hogy Éva szakított a fának gyümölcséből és adott Ádámnak is. „... Az Isten az embert igaznak teremtette, de ők sok kigondolást kerestek! — mondja Isten igéje. Préd. 7, 29. Az ember értelme által mindent megérhet, de Sátán az okoskodások által birtokába veszi az az ember értelmét, azt kuszálttá teszi, hogy ezáltal az embert elveszítse. Isten mondotta, halál lesz része az első emberpárnak, ha esznek a jó és gonosz tudásának fájáról, s hiába mondotta Sátán, hogy „Bizony nem haltok meg!”, hiába okoskodott Éva és férje Ádám, Isten szava igaz volt és igaz is marad. A halál bejött erre a világra, amint Isten megmondotta.

Az ó-szövetség utolsó időszakában Istennek szomorúan kellett megállapítania, hogy: „Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendeléseimtől és nem tartottátok meg azokat!” Mal. 3, 7. De milyen úton-módon? Egy példa erre: Isten egyik ó-szövetségi rendelete szerint, ha valaki vétkezett, úgy bűnéért való áldozatot kellett bemutatnia. Most vétkezett egy szegény ember. Eljött Isten papjához, hozott magával egy állatot, melyet a papnak alaposan meg kellett vizsgálnia, mert Isten csak teljesen ép állatot fogadott el áldozatul. Azt találta azonban, hogy az állat egyik szemére vak. Figyelmeztette az illetőt, hogy ezen állatot nem mutathatja be

Istennek, mert nem kedves előtte, s ezért arra kérte a vétkezőt, hogy egy másik, teljesen ép állatot hozzon. Azonban a szegény ember erre így válaszolt: „Nézd Istennek papja, én szegény ember vagyok, nagy családom van. Igaz hogy ez az állat vak, de nem áll módomban egy másikat hozni. Habár van otthon egy másik ép állatom, de az a családom fenntartásához nagyban hozzájárul. És nézd, Isten nem fogja úgy tekinteni ezen félvak állat feláldozását, mint utálatosságot. S ha gondolkozunk, te is belátod, hogy az áldozatnál a vér játsza a fő szerepet, s ehhez vajjon mi köze a vakaságnak?... Vér, az vér! Isten azt mondja, hogy ő nem kíván véres áldozatot, hanem engedelmességet. S hidd el ő belátja, hogy én nem tehettem másként. Ezért egész nyugodtan áldozd fel az állatot!...” S Isten papja hagyta magát rábeszélteni emberi okoskodás által és feláldozta az állatot — utálatul Istennek! Mal. 1, 8. — Így tesz Sátán. Az emberi értelmén keresztül Isten ígéreteit az ember részére megsemmisíti. Mert az ember mindég kigondolást keres, ami által eltávolodik Isten igéjétől. —

S napjainkban nem így tesz Sátán? Isten megígérte az övéinek, hogyha hűségesen megtartják törvényét, így a szombatnapot is megünneplik, úgy minden körülmények között gondot fog viselni róluk. Ésa. 58, 13—14. S mit tesz most az ember? Elkezd gondolkodni, okoskodni, esetleg a következőképpen: „Isten nem kívánhatja ebben a nehéz időben, hogy én a szombathoz minden tekintetben ragaszkodjak. Ő ismeri nehézségeimet. Férjem világi. Minden vasárnap megkívánja, hogy húst adjak néki. S én bizonyára nem vétkezem, ha ily okból szombaton megveszem a vasárnapi húst.”

De helyes ez kedves testvéreim? Mondhatjuk mi okoskodásaink által azt, hogy amit Isten megparancsolt, azt bizonyos körülmények között nem „kívánja”? Ebben a nyomoruságos időben különösen szükségünk van Isten gazdag áldásaira, s ezeket az ember oly sokszor okoskodásai által veszíti el! Tegyük Istennek ígéreteit igenné és ámenné!

Isten megkívánja, hogy gyermekei anyagi javaikat illetőleg is hűségesek legyenek hozzá. Hogy adják meg azt, amit ő kíván, műve előbbrevitelére. Mit tesz most az emberi okoskodás, dacára annak, hogy Isten világosan kijelentette, hogy ha az ember hűséges lesz hozzá, a menny gazdag áldásaiban részesíteti, anyagilag is gondot visel róla? Mal. 3, 8—10. Valaki így gondolkozik: „Én nagyon szegény vagyok. Alig keresek valamit. Amit pedig keresek az nem elég, hogy gyermekeimnek meg-

adjam a mindennapi kenyeret. Oh, Isten látja ezt, s így nem is kívánja, hogy néki megadjam ezt és ezt. Ő nem olyan kegyetlen, hogy ilyet kívánjon tőlem, stb.“ S mit tesz az illető ezzel? Istent rövidíti meg azáltal, hogy nem engedi, hogy Isten őt megáldhassa anyagilag is. Éppen a szegény az, akinek oly nagyon szüksége van Isten áldására! S ehelyett magára és családjára nyomoruságot hoz! Kedves testvérem, Isten nem gyönyörködik abban, ha gyermekei szükségét látnak! Gazdag áldásban akar bennünket részesíteni. Ez azonban tőlünk függ! Egyedül tőlünk! Ha Isten ígéreteiben részesülni kívánunk, úgy töltsük be ennek előfeltételeit és ne kössük meg ismételten jó Atyánk kezeit hűtlenségünk és kigondolásaink által! Tegyük Isten ígéreteit különösen ezen időben igenné és ámenné:

Igy akarja Sátán a keresztényt Istentől eltávolítani. Az emberi értelmet veszi birtokába, hogy az ember sok kigondolást keressen. S most jön Üdvözítőnk felszólítása: „Vigyázzatok! Ismét mondom néktek vigyázzatok!“ „... mert a ti ellenségeitek az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén kit elnyeljen!“ I. Péter 5, 8.

De mi által óvhatjuk meg magunkat Sátán ezen törétől, amelynek veszélyében vagyunk valamennyien? Isten ígéje erre is megfelel: „... növekedjétek a kegyelemben és ... Jézus Krisztusnak ismeretében.“ II. Pét. 3, 18. Az Írásnak naponkénti tanulmányozása hozza meg részünkre azt, hogy a kegyelemben növekedünk és Jézust, Üdvözítőnket napról-napra jobban felismerjük. Legyen gondolkozásunk tiszta (II. Péter 3, 1.), és sohase engedjünk a Sátánnak, hogy értelmünkre hasson, hanem Jézusnak szavai legyenek mérvadók minden cselekedeteinkben: „Vigyázzatok, ismét mondom néktek, vigyázzatok!“

Erkölcsei tisztaság.

Plutarch történetíró azt beszéli Nagy Sándorról, hogy Dáriusz király szép feleségét és szép nővéreit, amikor ezek fogságába kerültek, látni sem akarta, nehogy ezáltal bűnös szerelemre gyúljon irántuk. Ő ismerte gyengéit. Ha így vigyázott volna magára továbbra is, úgy nem került volna korai sírba. Ameddig a bűnre vívő alkalmat komolyan és lelkiismeretesen kerülte, addig oly hős volt, aki a föld kerekességét lábai alá kényszerítette! Így kerüld te is a bűnre vívő alkalmakat! Órizkedjél a tétlenségtől és dobzódástól, tartsd távol magadat azon köröktől, amelyek kétes célzásokban és sikamlós megjegyzésekben gyönyörködnek, ne

nevezz a közönséges tréfákon, mert ezek beszenyeznek képzeletedet és mások bűneinek részeseivé tesznek; soha ne végy alantos irányú könyvet vagy tisztátalan képet a kezébe, még kíváncsiságból sem, mert „aki veszélynek teszi ki magát, elpusztul abban“.

Egy nagy ember így szólt egykor: „Mindzen egyéb bűn küzdelemmel győzetik le, azonban a fajtalanság meneküléssel“. Így menekült el József, midőn Potifár felesége el akarta csábítani; így menekülj el te is. Valóban ilyen meneküléshez több bátorság szükséges, mint a küzdelemhez, amelyben életünket tesszük kockára, és nem azok voltak a legrosszabbak, akik a fajtalanság elől elmenekültek. A szász választófejedelem mint fiatal herceg Hágába, Hollandia székhelyére került. Itt őt erkölcstelen nemes urak el akarták csábítani. Egy nagy lakoma végén, amely késő éjjelig tartott, hirtelen, előre megbeszélte módra könnyelmű nők jelentek meg, akiket az ittas cimborák ujjongással üdvözöltek. A választófejedelem mindjárt észrevette, mire céloztak. Arca harangpírra gyulladt, gyorsan felkelt és midőn reá akarták beszélni, hogy maradjon, így kiáltott fel: „Tartozom szüleimnek, becsületemnek és hazámnak azzal, hogy ezt a helyet elhagyjam“. Másnap reggel már lóra ült és Orániai Frigyes helytartó hadi táborába lóvagolt, aki éppen az erős Breda várost ostromolta. Midőn ez, a herceg hirtelen elutazásának okáról értesült, teljes csodálattal így kiáltott fel: „Meneküléssel több hősiesség jelent, mint az, hogy én Bredát meghódítom. Aki már ily korán le tudja magát győzni, annak nagy dolgok fognak sikerülni“.

Vagy mutassak néked más példaképet? Egy talpig becsületes német ember, mint amilyenek kevesen éltek, báró Stein, egykor Kölnben társaságba lett meghíva, ahol egy uralkodófejedelem (herceg) egy egész halmaz sikamlós történetet beszélt el és végül egy botrányos, kétértelmű szóval Stein báróhoz is fordult. Ez azonban komolyan így válaszolt: „Én mindig undorodtam a piszkos történetektől és nem tartom helyesnek, hogy egy német fejedelem (herceg) fiatal katonatisztek előtt így beszél!“ A fejedelem elnémult, halotti csend következett. Egy idő múlva kezével végig simította arcát és más dolgokról kezdett beszélni. A jelenlévőkön majd forróság, majd hideg futott végig; Stein fellépése azonban erőteljesen hatott. Mindezen példák arra tanítanak bennünket, hogy ne győzzünk meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzzük meg.

Németből fordította:

Özv. Svastits Eleménné

Fontos tudnivalók konferenciáinkról.

Zeiner A.

A konferenciák általában hitéletünknek legáldásosabb napjai. Nemcsak a zsoltáriró, de mi is tapasztaljuk: „Mily jó és mily gyönyörűséges az atyafiaknak együtt lakozása.”

Az ilyen összejövetelek célja azonban nemcsak a lelki épülés, hanem a műre vonatkozó fontos határozatok meghozatalának ideje és alkalmá is. Krisztus Urunk az ő gyülekezetét ruházta fel azzal a hatalommal, hogy kössön és oldjon és aki nem hallgat a gyülekezetre, az olyan mint a pogány és a vámszedő. Máté 18, 17. 18. Ez annyit jelent, hogy a gyülekezet hozhat bizonyos határozatokat, amelyeket minden hívő lelkiismeretesen be fog tartani, és aki azokat nem tartja be, az nem tartozik Krisztus közösségéhez.

Ezzel azonban oly fontos tárgyhoz értünk, melyet világosan kell látnunk! Foglalkozunk azzal, hogy a Biblia gyakorlatilag hogyan mutatja be nekünk az Úrnak gyülekezetét, mint határozathozatalra feljogosított közösséget.

Az ószövetségi időkben valahányszor fontos kérdésben dönteni kellett és a nép összegyűjt, rendesen a próféta által az Úrhoz fordultak, hogy megtudják Istennek akaratát. Ezért írja Hóseás próféta: „És próféta által hozta fel az Úr Izráelt Egyiptomból, és próféta által tartotta meg.” 12, 13. És a mindannyiunk által jól ismert másik szöveg ugyanezt bizonyítja: „Bizatok az Úrban a ti Istentekben, és megerősítettek; bizatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek.” 2. Krón. 20, 20. Nem azért jött össze a nép, hogy ez vagy amaz tévedő ember befolyásolja és bajba sodorja őket, hanem azért, hogy *Istennek embere* közölje velük az Úrnak akaratát. Azt azonban meg kell figyelnünk, hogy az Úr mindig az ő szolgálói által; a próféták vagy a főpap által nyilatkoztatta ki szent akaratát.

Az újszövetségi gyülekezetben az apostolok kerültek a próféták elé az első helyre. Más nevek itt-ott feltűnnek az újszövetségben, de a tulajdonképpeni tényezők az apostolok voltak. A tagok résztvettek a gyűlésen épen úgy, mint hajdan Izráel népe cselekedte, de úgy a tárgyalásban, mint a döntésben az *apostolok voltak a mértékadó tényezők*? Ez természetes is! Isten népe testvéri közösségben él és elismeri minden egyes tagnak létjogosultságát, de az isteni életben a legtapasztaltabb és a legképzettebb embereknek az ítélete a legvilágosabb, amelyhez az egész közösség csatlakozik. Sőt előfordulhat, hogy az egész gyülekezet téved,

és akkor Isten embere a Szentlélek által az egészet figyelmezteti és a helyes útra tereli. Így volt ez Korinthusban, Galáciában és más helyen, ahol Pál apostol útbaigazította a tévelygés útjára induló gyülekezeti tagokat. Ezt a rendszert az Úr Jézus úgy fejezi ki, hogy kezében tartja a 7 csillagot, a tanítókat, a vezetőket. Jel. 1, 20.

Így volt ez kezdettől fogva az adventi mozgalomban is! Az Úr White testvérő által sok jó útbaigazításban és tanácsban részesített bennünket, de mindig a felelős vezetők határozatai voltak mértékadók a mozgalomban. A Generálkonferencia utasításai és irányelvei mindig teljes összhangban voltak és vannak a bibliai kijelentésekkel és az egyes konferenciák ezeket elfogadják és keresztülviszik. Így teljesen egységes nép az adventi közösség az egész világon.

Három fontos

generálkonferenciai határozatot

szeretnék veletek most közölni:

1. „**Uniókonferenciákon a munkabizottságok egy külön bizottság által indítványoztassanak, melynek tagjai a Generálkonferenciának vagy a Divízióknak egy képviselője, aki mint elnök tevékenykedik, és áll továbbá minden Területnek három képviselőjéből. Ezen külön bizottságnak három képviselőjét a Területnek azon képviselői választják, akik az Uniókonferencián megjelentek. Indítványozzuk, hogy a kinevező bizottság 9-11 tagot számláljon és hogy a Generálkonferencia vagy a Divízió képviselője ezen bizottságnak egyik tagja legyen.**”

2. „**A Területi konferencia munkabizottságait a következő módon kell indítványozni: Minden gyülekezetnek, amely a konferencián képviselve van, joga van arra, hogy képviselői által ezen bizottságnak egyik tagját megválassza, amely bizottságnak feladata a munkabizottságokat indítványozni. Ezen így megválasztott bizottságnak az Unió képviselőjével együtt, aki ezen bizottságnak elnöke legyen, teljes jogosultsága van arra, hogy a munkabizottságokat indítványozza.**”

„**A kinevező bizottság 5-9 tagból álljon, ezek közül az egyik az Unióelnök; a megjelent generálkonferenciai vagy divízió képviselők szintén vegyenek részt a tanácskozásban.**”

3. „**A hitelesítő bizottság tapasztalt fölszentelt prédikátorokból álljon.**”

A Generálkonferencia főnti intézkedése gyakorlatilag úgy valósítandó meg: Minden gyülekezet kiküldi a konferenciára a maga meg-

választott képviselőit; éspedig minden gyülekezet után *egy* és minden 10 tag után további *egy* képviselőt kell megválasztani és a konferenciára felküldeni. Olyan testvéreket kell megválasztani, akik tényleg végig résztvesznek a konferencián,

Az első tárgyi ülés alkalmával történik meg a munkabizottságoknak a megválasztása a Generálkonferencia fenti utasítása szerint. Ilyen munkabizottság 3 van, és pedig; 1. *Határozatokat hozó bizottság*; 2. *Kinevező bizottság* és 3. *Hitelesítő bizottság*.

Területi konferencián, a megjelent gyülekezeti képviselők választanak a maguk csoportjából gyülekezetenkint egy-egy kiküldöttet azon bizottság számára, amelynek elnöke az Unió-elnök kell hogy legyen. Ezen bizottság fel van jogosítva arra, hogy a fenti három konferenciái bizottság névlistáját összeállítsa és a konferencia elé terjessze. Ily módon az van biztosítva, hogy a konferenciái ügyrendben tényleg a megjelent képviselők hozzájárulása jut teljesen kifejezésre.

A határozatokat hozó bizottság feladata az, hogy letárgyalja és megfogalmazza azon hozandó határozatokat, amelyek a tagok lelki életét és az Úr művének jobb előmenetelét vannak hivatva biztosítani a következő 2 évre.

A kinevező bizottság a Terület tisztviselőire; úgymint előljáró, titkár, pénztáros, osztálytitkár és a területi bizottságra vonatkozó javaslatokat készíti elő és terjeszti a konferencia elé.

A hitelesítő bizottság feladata a Terület munkásainak (beleértve a könyvevang. is) tevékenységét, eredményét és lelki állapotát tekintve véve, őket továbbra ajánlani a konferenciának. Minthogy ennek elbírálásához bizonyos szakértelem szükséges, ezért ajánlotta a Generálkonferencia, hogy tapasztalt fölszentelt prédikátorok legyenek ezen bizottságnak a tagjai.

Ezekből láthatjátok, mely fontos feladatok teljesítésére lesz a konferencia egybehíva. Mind ezen indítványok szavazattöbbség által lesznek eldöntve. *Szavazni* azonban *csak a kiküldött képviselőknél* áll jogukban, *nem* az összes testvéreknek. Ezért kell, hogy a képviselők elől, szép rendben foglaljanak helyet gyülekezetenkint, nem pedig össze-vissza. Minden határozat felolvasása után az elnök megkérdezi, hogy támogatja-e valaki az indítványt. Csak ha van támogató, egy aki kezét fölemeli, akkor lehet az indítványhoz hozzászólni és végül a szavazás által lesz az indítvány sorsa megpecsételve, hogy határozat lesz-e abból vagy nem. A határozatok azután megjelennek az „Adventhírnök”-ben.

Már most is készüljétek imában előre a

konferenciákra, hogy nemcsak örüljünk egymásnak és a szép tanításoknak, hanem hogy az Úr árássa ki reánk Szentlelkét, hogy megértsük szent akaratát és nemcsak határozatokat hozzunk, amelyek üdvösek és a legjobbak, hanem képesek is legyünk mindazokat keresztülvinni Isten dicsőségére és szent országa épülésére. Legyen olyan áldás, a konferenciánkon, amilyent még soha ezelőtt nem tapasztaltunk!

A magyar Unió leszámoló ülése,

Minck A.

az elmúlt esztendőről, február 3-án folyt le Budapesten. Az Unió leszámoló-bizottságán kívül jelen volt még a Divízió előljárója, H. F. Schubert atyafi és a Divízió titkára, R. Rühling atyafi.

Az ülés megnyitásánál a 34 Zsoltár 2—11 versei lettek felolvasva, melyek magukba zárlják a lefolyt esztendők tapasztalatait is.

Amilyen gazdag volt az elmúlt esztendő nehézségekben, ugyanolyan gyakori és erős volt a mi Istenünk segítsége is. Mint nép és mint evangéliumi munkások egyaránt tapasztalhattuk, hogy „az Úr angyala tábort jár az öt félök körül” (Zsolt. 34, 8.) Éreztük az Úr jóindulatát a lélekmentésben, a lelkek megtartásában és a legkülönbözőbb missziós vállalkozásokban.

Az elmúlt esztendőben 26 evangéliumi munkás által 293 lélek lett keresztség és szavazás által felvéve közösségünkbe. Az elhalálozás, elutazás és kizárás következtében beállott veszteségek levonása után 158-at tesz ki a tiszta növekedés. Taglétszámunk a folyó esztendő elején 2036 lélek 73 gyülekezetben. Ha Uniónk 1925 évi és 1931 évi taglétszámát összehasonlítjuk egymással, akkor minden okunk megvan arra, hogy Megváltónknak hálások legyünk az üzenet hirdetésében nekünk juttatott segítségért. Az Unió 1925 évi megszervezésekor 1265 volt tagjaink száma; az azóta eltelt hét esztendő folyamán 973 új lélek járult ehhez, úgyhogy immár átléphetünk a kétezres számot is. Minden lélek szívében hála és köszönet keletkezzen ezért a mi mennyei Főpásztorunk iránt.

A pénzügyi jelentés már nem mondható ennyire kedvezőnek. Tized és adakozások fejében 11.000 pengővel kevesebb folyt be, mint az 1930 esztendőben. Nem csoda azért, ha a Területek, minden gondosság dacára is, hiánnyal zárták költségvetésüket. Hálásan emeljük ki azonban testvéreink legnagyobb részének

áldozatkészségét és hűségét. Ha ti, kedves testvérek nem jártatok volna el hitünk alapján, akkor elkerülhetetlen lett volna az evangéliumi munkások számának a csökkentése és ezzel együtt a megmentett lelkek számának a hanyatlása is. Tekintve ezt, hogy minden áldás a mennyből, Istentől származik, (Jak. 1. 17.) aki a föld tulajdonosa és akié minden, ami rajta található, (És. 45, 18. Agg. 2, 9.) igyekezzünk hűségünket a jövőben is bebizonyítani és Isten művét tőlünk telhetően előmozdítani. Szabadjon ezzel összefüggésben megemlíteni azt is, hogy amennyiben én láttam és megállapíthattam, az evangéliumi munkások és alkalmazottak minden tekintetben jó példával jártak elől. Így lesz az a jövőben is.

A nagy misszióheti és az aratási hálaadó munka terén más Uniók jelentékenyen megelőztek bennünket. A Divízió jelenlévő képviselői komolyan szívünkre kötötték, hogy ezen a téren a jövőben nagyobb erőfeszítéseket kell tennünk. Vajha az Úr megajándékozna bennünket azzal az igazi missziószellemmel, amely az ideai eredmény eléréséhez elengedhetetlenül szükséges. (1 Kor. 15, 58.)

A Divízió és a Generálkonferenciánál lévő vezető atyáinkról a magyarországi mű megfelelő figyelemben, tanácsban és támogatásban részesül. Így volt alkalmunk arra is, hogy január 20-án a Generálkonferencia előjáróját üdvözölhettük sorainkban. Watson atyafi Schubert atyafi társaságában keresett fel bennünket Budapesten. Azon isteni ígék, melyek az összegyűlt prédikátorok, középegyesületi munkások és kiadói hivatali alkalmazottak előtt hangzottak el az atyafi ajkairól, az összes résztvevők számára feledhetetlenek maradnak. Mindkét atyafi őszintén megörvendeztetett bennünket látogatása által. Nekünk vezetőknél ez alkalmat szolgáltatott az üzenet állásáról és előrehaladásáról ebben az országban kicserélni gondolatainkat, amit mi igen szívesen megcselekedtünk, hogy így megosszuk testvéreinkkel az itteni műért való felelőséget is.

Szívélyes köszönetet mondok az összes evangéliumi munkásoknak, alkalmazottaknak, könyvevangélistáknak a gyülekezetben való együttműködésért és a bizalomteljes támogatásért a vezetésben, valamint az Úr ügyének előmozdításában az elmúlt esztendő folyamán.

„Áldjon meg téged az Úr és őrizzen meg tégedet. Világosítsa meg az Úr az ő orcáját terajad és könyörüljön terajad. Fordítsa az Úr az ő orcáját tereád és adjon békességet néked.“
4. Móz. 6, 24—26.

GYÜLEKEZETI HIREK

Wicklein atyafi a következőkben küldi búcsúüdvözlését a magyarországi testvéreinknek: „Öt hónapja már annak, hogy az én szeretett második hazámnak búcsút intettem: s most bele kell magamat élnem az új körülményekbe, mert Bajorország fővárosa München, ahol jelenleg lakunk, az én otthonomtól (Thüringia) kb. 500 km. távolságban fekszik. Jelenlegi munkaterületem Magyarországtól egészen a francia határig terjed; azért örvendek annak, mert olykor áttekinthetek az én kedves Magyarországra is. Kétségtelen, hogy eddigi életemnek legáldásosabb idejét Magyarországon éltem le és én mindenkor különleges előjognak tartottam, hogy az én magyar testvéreimnek, különösen pedig kedves könyvevangélistáimnak szolgálhattam. Ezt a helyet is felhasználom arra, hogy kedves testvéreimnek köszönetet mondjak mindazon szeretetért és bizalomért, melyben az ott eltöltött hosszú esztendőik folyamán volt részem.

Midőn 1921 szeptemberében országotokba érkeztem, napsugaras délelőtt léptem át a magyar határt; ellenben midőn 1931 szept. 24-én elhagytam az országot, hideg és ködös éjszaka volt. Az időjárás mindkét esetben hangulatomat tükrözte vissza. Midőn Hegyeshalom állomását elhagyta vonatom és Lenk atyafitól elbúcsúztam, szívemet csak a „Viszontlátás“ gondolata és reménysége járta át.

Lehetséges kedves testvéreim, hogy még ebben az életben viszontláthatlak benneteket, de ha nem úgy lenne; szolgáljuk mindvégig hűségesen az Urat, hogy viszontláthassuk egymást egykoron az újföldön.“

Hírek Csanádmegyéből I. Pét. 5, 8. ordító oroszlánja heves rohanása közben csanádi atyafiakhoz tört be, hogy megeméssze őket... Bibliát olvastak néhány barátjával együtt... Feljelentések és fellebbezések után 4 napi elzárásra lettek ítélve, amit 1931 dec. 18-án megkezdtek. A fogság eltöltéséről Kiss atyafi az alábbi sorokban számolt be... „Péntek reggel nyolcan jelentkeztünk, hogy büntetésünket megkezdjük. Egész napot lecke tanulással töltöttük a kisbírók szobájában, ami ez alkalommal a fogház szerepét töltötte be... Szombat megkezdése után mindannyian hazamentünk és otthon folytattuk a hálaadást... Szombat reggel korán együtt voltunk és tiszteltünket a rendes beosztás szerint tartottuk

meg. Látogatóink is voltak a községháza ügyesbajos népe, akik méltatlankodtak a furcsa büntetés miatt... Otthon csak négyen-ötven jöhettünk össze, itt háromszor annyian is voltunk... Az Úr velünk volt és tapasztalatban meggazdagodva töltöttük el a négy napot..." Csel. 14. 22.

A testvéreknek újabb 30 Pengő büntetésük van... fejenként súlyos büntetés ez, 10 napi fogság lehet belőle... De testvéreink nyugodtak és hittel várják hogy... Róm. 16, 20.

Fogság nem volt hiába... Lelkek látták a világosságot és egyesek meg is találták már az Úrhoz vezető utat... Emlékezzetek meg imáitokban és tusakodjatok velünk együtt a szabadulásért.

Sz. I.
Gyulai Tábea ünnepélye. Az Úr Jézus szavait: — „szegények mindig lesznek a földön” — tartotta szem előtt a gyulai Tábea egyesület, amidőn 1932 január 31-én a szegények segítése céljából, az általa készített munkákból kiállítást, s ezzel kapcsolatban a Tábea munkájának ismertetésére a gyülekezetben ünnepélyt tartott.

A műsor két legszebb száma a Tábea egyesületről szóló, 3 képben leadott párbeszéd és vitéz Murányi Árpád prédikátor atyánkfíának ünnepi beszéde volt.

Volt ezenkívül még néhány szavalat és énekszám, amelyek alátámasztották azt a hitünket, hogy a Tábeában végzett munkálkodásunk nem hiában való.

Hála az Urnak, ki megáldotta munkánkat, mert adventista testvéreinken kívül vendégeink is szép számmal voltak.

Az ünnepély végeztével, a gyülekezet folyosóján folyt le a kiállítás, mely, — hála legyen az Úr pártfogó szeretetének — szép eredménnyel végződött. A kiállítás bevétele 70 pengő. Az Úr, ki gondot visel a mezők liliomaira, az erdők madaraira, nem feledkezik meg a szegényekről sem.

*

A gyulai Tábea egyesület ezenkívül még a helybeli Stefánia egyesület szegényeket segítő akcióját is pártfogolta és nemes lelkületének adott kifejezést akkor, amikor ruhafélék adásával nyújtott segítséget.

Isten megsegített bennünket és megengedte, hogy eredményesen működhattunk. Az ő neve legyen áldott s minden könnycsepp, amit munkásságunkkal letöröltünk, csak azt ragyogja: Legyen áldott az Úr! Ifj. J. Gy.

Könyvevangélista tapasztalat. S. városban dolgozva egy olyan helyre jutottam, ahol teljesen ellenem állottak és munkámat gátolták. Én a város más részére men-

tem és ott dolgoztam. Két három hét elteltével éreztem az Úr lelkének indítását, hogy ismét arra a helyre menjek dolgozni. Alig kezdtem meg a munkámat, a második családnál egy özvegy asszony és 20 év körüli leánya fogadott. A leánnyal már találkoztam és tudta, hogy adventista vagyok és ezekkel a szavakkal fordult hozzám; „Jó hogy jön! legalább hoz nekem vigasztaló könyveket.” Meglepődtem, mert a leány sírni kezdett és arra kért, hogy vigasztaljam meg őt.

Jézus szavaival bátorítottam és felhívtam figyelmét arra, hogy Jézus többet szenvedett értünk, példát adva nekünk, hogy mi is szenvedjünk érte. Beszélgetésünk folyamán megtudtam, hogy állás nélkül van, mamájarosszúl bánik vele, elhagyatottnak érzi magát, vőlegénye meghalt s ezen sorscsapások miatt öngyilkos akar lenni. Az anya azután durva szavakkal fordult leányához, állításait hazugságnak minősítette és öngyilkossági szándékát kétségbe vonta, mire a leány megmutatta az asztalon fekvő búcsúlevelet, melyet én azonnal felolvastam és birtokomba vettem. Az anya azonban csípős szavakkal tovább vádolta gyermekét, mire az haját kibontva emeleti lakásukból az ablakon keresztül az udvarra akarta vetni magát, de ezen szándékában én megakadályoztam.

A következő napon álláshoz jutott és most hálás Istennek, hogy őt megmentette a haláltól. Én dicsérem az Urat ezen tapasztalatért, melyel legkisebb szolgálját ajándékozta meg.

K. A.

A győri gyülekezet ifjúsági-csoportjának jelentése.

Kellemes ifjúsági-ünnepélyünk volt 1931 évi december 27-én este 1/2 8 órakor, amelyen kedves testvéreinken és barátainkon kívül szép számban jelentek meg idegenek is, akik láthatólag igen jól érezték magukat közöttünk. A kedves szövegű énekek változatos dallamukkal, szívet és elmét megragadó költemények, nagyon jó hatást gyakoroltak a jelenlevőkre. Nagyon jól sikerült a gyermekek vetítettképekkel kísért énekes párbeszédje. Az Úr adja, hogy maradandó nyomot hagyjon a felnőttekben is.

De ezeken kívül még abban az előjogban is részesített bennünket az Úr, hogy az ő drága igéjét a mi kedves Huenergardt atyánkfíán keresztül intézte hozzánk. A kedves Huenergardt testvérek Svájcból, a Déleurópai-Divízió üléséről Jugoszláviába visszatérő útjukat úgy irányították, hogy minket is meglátogathassanak. Így ez alkalommal előjogunk volt, hogy őket közöttünk üdvözölhettük. A k. Huenergardt atyafi I. Ján. 2, 13—14 alapján intézte a mi

kegyelmes Istenünk szent igéjét az ifjúsághoz : „Irok nektek ifjak, mert meggyőztétek a gonoszt... írtam néktek ifjak, mert erősek vagytok és az Isten igéje megmaradt bennetek.“ Hangsúlyozta a győzelmes hívő ifjúság szabadságát. Az ige világánál ismertette Petőfi „Talpra magyar“-jából, hogy rabok tovább ne legyünk, mert Krisztus azért jött, hogy a rabokat, a dohány és más káros élvezetektől, melyek kábitólag és tompítólag hatnak a testre és lelki-életre, szabaddá tegye. Jézus szabadulást hirdetett és hozott (Ján. 8, 26) mindenkinek, de különösen az ifjúságnak, akit nagyon szeret, azért mert erős és legyőzte a gonoszt. Úgy legyen!

Ezután még néhány költemény és karének következett. Áldásos ünnepélyünket énekkel és imával fejeztük be. Ajándékaival még a Tábea egyesület szerzett emlékezetes és örömteljes meglepetést a gyermekeknek és szülőknek egyaránt. Az ajándékot a másik teremben mutatuk meg és ott is osztottuk ki. Volt nagy öröm, mely átragadt az otthonmaradottakra is. Adja az Úr, hogy e rövid földi örömnök folytatása legyen az örökkévalóságban. Ámen, V. I.

Halálozás.

1931 nov. 26-án hunyt el a kedves Gyón József atyánkfia 62 éves korában, ki az abasári gyülekezetnek volt a tagja.

Ő 1929 júl. 27-én kötött az Úrral szövetséget és azóta beteges volta és anyagi nehézségei dacára sem vesztette el az Úrban való bizalmát. Csupán 3 hétig volt beteg. Betegségét megfázástól kapta, melynek következtében tüdőgyulladás is volt és influenzában aztán csendben elhunyt.

A kedves volt atyánkfia idős feleségét és 7 idősebb gyermekét hagyta hátra, kik gyászolják őt.

Az alant nevezettnek volt alkalma a háznál s a sírnál mintegy 150—200 főnyi hallgatóság előtt a feltámadás reménységéről szólni és az ember halál utáni állapotáról.

Hisszük, hogy a kedves volt atyánkfiát az első feltámadás alkalmával viszontlátjuk.

Négyessy István

Folyó évi január hó 28-án halt meg Nagy János atyáfinak, aki dunakisvarsányi gyülekezetünknek hű tagja, másfél éves kisleánya. A kicsiny gyermek szeretetreméltóságával és ártatlanságával a gyülekezetben nagy szeretetnek örvendhetett. A gyülekezet majdnem teljes számmal vett részt a temetésen, ahol a testvéreken kívül összegyűlt rokonoknak és ismerők-

sőknek alulírott tehetett bizonyoságot a feltámadás reménységéről, amely a szülőknek is vigasztalásuk. Hisszük, hogy a szülők mindvégig kitartván, viszontláthatják gyermeküket.

Jenik Gy.

Özv. Pál Józsefné testvérnőnk 73 éves korában 1932 január hó 22-én temették el Böhönye községben.

A. k. testvérnő 4 évig volt közösségünk tagja, — a községben mindenki, mint jó nevelt szerettek. Alulírottnak nagyszámú közönség és a megjelent nagybajomi testvérek előtt — alkalma volt a vigasztalás igéit szólni úgy a háznál, mint a temetőben.

A viszontlátás reményében elbúcsúztunk.
Berghauer I.

Folyó évi február hó 1-én aludt el az Úrban Lipke Lajos atyánkfia, a Budapest „C“ gyülekezetünk tagja 81 éves korában. Gyülekezetünknek hosszú időn át volt hűséges és kitartó tagja és utolsó úrvacsorája alkalmával is bizonyoságot tett a benne elő reménységről Jób szavaival: „Tudom, hogy az én Megváltóm él és poraim felett megáll“. A temetésen összegyűlt testvéreknek Fil. 1, 21. szöveg alapján alulírott tehetett bizonyoságot, hogy atyánkfiát viszontlátjuk a feltámadáskor. *Jenik Gy.*

Február hó 3-án d. u. ¹/₂4 órakor helyeztük sírba a Farkasréti temető sírkertjében Tarics Istvánné testvérnőnk. Fiatalon adta vissza életét annak, kitől nyerte azt, hogy az ő dicsőségére használja jól, míg bír vele. Testvérnőnk alig 35 éves volt még s hosszas betegség után ragadta őt el a halál szerettei köréből. Megtört szívvel, de a feltámadás reményével hunyta le szemeit arra a mély álomra, melyből az Úr eljöveteleinek harsonái ébreszthetik fel csupán.

A ravatalnál Fil. 1, 20—24. alapján, alulírott tartott beszédet, mely szöveg, testvérnőnk utolsó napjainak hű lelki képét adja vissza. Testvérnőnk koporsóját, kit 3 kis gyermekétől választott el a halál, nagy számú gyászoló közönség kísérte a sírig, férj a testvérek s a Bp. „C“ gyülekezet tagjai.

Mindannyian szomoruran állottunk meg a sír körül s a dübörgő hantok zajával egybeforrtak a 206-os számú ének hangjai. *Bajor László*

„ADVENTHIRNÖK“ H. N. Adventisták Magyarországi
Uniójának közlönye.

Felelős szerkesztő: Streisinger Béla

Felelős kiadó: Zarka Dénes

Egyesszám ára 24 fillér.

Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala nyomdája Budapest